Pregaria.cat

Entrada

Elí, Elí, ¿lemà sabactani?

Per ClaudiaP el dj., 07/04/2022 - 09:00

Però en algun lloc dins meu el gessamí segueix creixent tranquil·lament,
tan desbordant i tendre com sempre hi havia crescut.

Etty Hillesum

Prendre consciència del nombre incomptable de realitats doloroses que hi ha al món pot resultar abrasador. A través dels mitjans de comunicació o bé atenent al propi entorn podem estar més o menys assabentats de les cinquanta-nou guerres que actualment hi ha actives, de la pandèmia mundial que ha provocat la mort de més de 5'3 milions de persones en dos anys, del canvi climàtic accelerat que està exterminant espècies de flora i fauna i que està convertint en inhabitables poblacions senceres, dels milions de persones que cerquen refugi, de la pobresa econòmica que causa la fam a 795 milions de persones, del tràfic d'éssers humans, de les dones maltractades i assassinades per violència masclista, de l'explotació sexual, dels efectes de la drogodependència i l'alcoholisme, de tantes malalties, de la depressió, del suïcidi, de les morts inesperades, de les persones que no tenen una llar o que no tenen ningú en qui emparar-se... Aquesta enumeració només és l'inici d'una llista en la qual cal afegir-hi, entre moltes altres realitats, el propi dolor, és a dir, aquell que pot experimentar l'ésser humà al llarg de la vida a causa de múltiples experiències o factors personals.

És un panorama certament desolador. I per això és comprensible que, sovint, es tingui la necessitat d'ignorar algunes d'aquestes realitats o de resignar-nos-hi perquè la capacitat de compassió pot ser causa de tristesa, angoixa o patiment; d'altra banda, la contemplació de l'escenari mundial permet figurar-se una mena de Gòlgota davant del qual pot emergir fàcilment una veu que implora «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?» («Elí, Elí, ¿lemà sabactani?» (Mt 27, 46)). La idea d'un Déu que abandona és, tanmateix, impensable perquè en som indestriables, naixem «de Déu mateix» (Jn 1,13).

La Setmana Santa pot esdevenir un temps precís per preguntar-se si som més aviat nosaltres qui abandonem Déu. Etty Hillesum (Middelburg, 1914 - Auschwitz, 1943), en la tragèdia de l'holocaust, pregava així:

«Només una cosa és per a mi cada vegada més evident: que tu no pots ajudar-nos, que t'hem d'ajudar nosaltres a tu i així ens ajudarem a nosaltres mateixos. És l'únic que té importància en aquests temps, Déu meu: salvar un fragment de tu en nosaltres. D'aquesta manera potser podrem fer alguna cosa per ressuscitar-te en els cors desolats de la gent. Sí, Senyor meu, sembla ser que tu tampoc pots canviar gaire les circumstàncies; al capdavall pertanyen a aquesta vida.

Abandonem Déu, potser, quan deixem de reconèixer la sacralitat de la pròpia vida i de la vida de l'altre. Quan la reconeixem, en canvi, i som capaços de contemplar l'amplitud del dolor que s'estén arreu, topem amb un dolor únic, universal, que ens deixa sols davant nostre i que, per tant, ens deixa sols davant de la Vida. Perquè és precisament endins del dolor que hi ha el cor batejant d'una vida il·lesa, inalterable i infinita que batega, perquè «no és aquí: ha ressuscitat» (Mt 28, 6).

Al Gòlgota hi ha dolor perquè hi ha Vida. I és per això que, al «lloc de la Calavera» (Mt 27, 33), hi ha persones que s'encarreguen de *sostenir* el dolor. Maria Magdalena i Maria acullen incessantment Jesús, durant el procés de mort, amb la mirada i el gest: «també hi havia allà moltes dones que s'ho miraven de lluny estant. Havien seguit Jesús des de Galilea i li prestaven ajut. Entre elles hi havia Maria Magdalena [i] Maria» (Mt 27, 55-56). Al seu torn, Josep d'Arimatea es nega a abandonar el cos de Jesús, tot i que es trobi ja sense vida i, després de demanar permís a Ponç Pilat, el baixa de la Creu i l'embolcalla amb un llençol nou: «Josep prengué el cos, l'embolcallà amb un llençol per estrenar» (Mt 27, 59). Després, el deixa reposar en un sepulcre també nou «que ell s'havia fet tallar a la roca» (Mt 27, 60).

L'amor ens permet sostenir cada dolor, cada batec de vida amb el propi batec; el discerniment ens guia, en cada cas, a la realització de l'actuació necessària, ja sigui a través de l'acció o bé de la comunió en la consciència.

Malgrat el desànim, les dones que havien acompanyat Jesús durant la crucifixió, amatents, es troben lluny d'abandonar el seu cos ple de ferides, i bressen un cos que, destrossat, ja ha expirat: «les dones que havien acompanyat Jesús des de Galilea seguiren fins allà, van veure el sepulcre i com hi dipositaven el cos de Jesús. Després se'n tornaren i prepararen olis aromàtics i perfums» (Lc 23, 55-56).

El perfum dels olis amb què Maria Magdalena, Maria i Salomé ungeixen el cos de Jesús s'escampa, encara, com un gessamí primaveral tendríssim.